

Kleertjes uit, pyjamaatjes aan

Kleertjes uit, pyjamaatjes aan.
Hoogste tijd om naar bed te gaan.

Kijk eens even op de klok,
alle kippetjes zijn al op stok.

Kom, we moeten nu slapen gaan.
Kleertjes uit en pyjamaatjes aan!

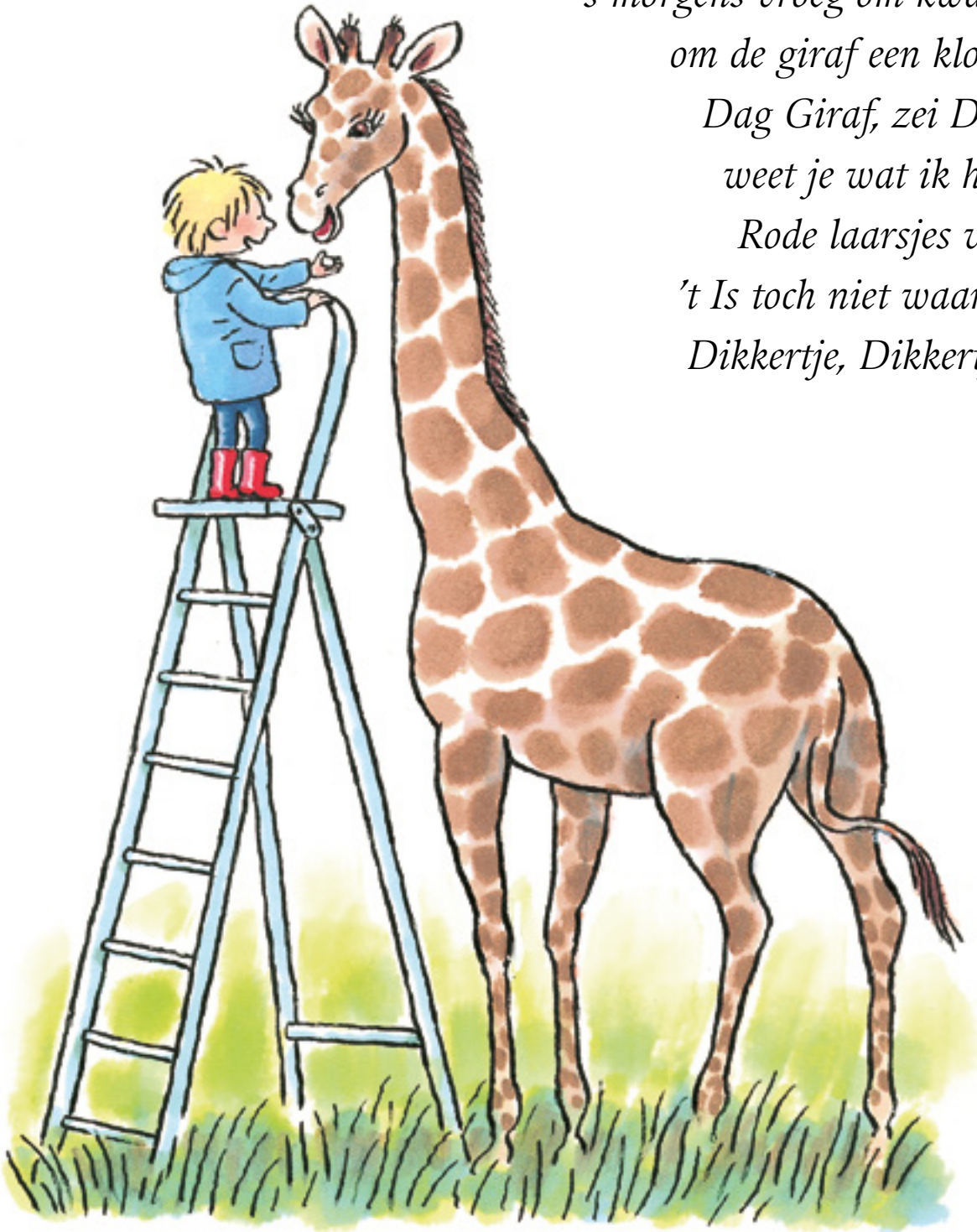

Dikkertje Dap

*Dikkertje Dap klom op de trap
's morgens vroeg om kwart over zeven
om de giraf een klontje te geven.*

*Dag Giraf, zei Dikkertje Dap,
weet je wat ik heb gekregen?*

*Rode laarsjes voor de regen!
't Is toch niet waar, zei de giraf,
Dikkertje, Dikkertje, ik sta paf.*

*O Giraf, zei Dikkertje Dap,
'k moet je nog veel meer vertellen:
Ik kan al drie letters spellen:
a b c, is dat niet knap?
Ik kan ook al bijna rekenen!
Ik kan mooie poppetjes tekenen!
Lieve deugd, zei de giraf,
kerel, kerel, ik sta paf.*

*Zeg Giraf, zei Dikkertje Dap,
mag ik niet eens even bij je
stiekem van je nek af glijen?
Zo maar eventjes voor de grap,
denk je dat de grond van Artis
als ik neerkom, heel erg hard is?
Stap maar op, zei de giraf,
stap maar op en glij maar af.*

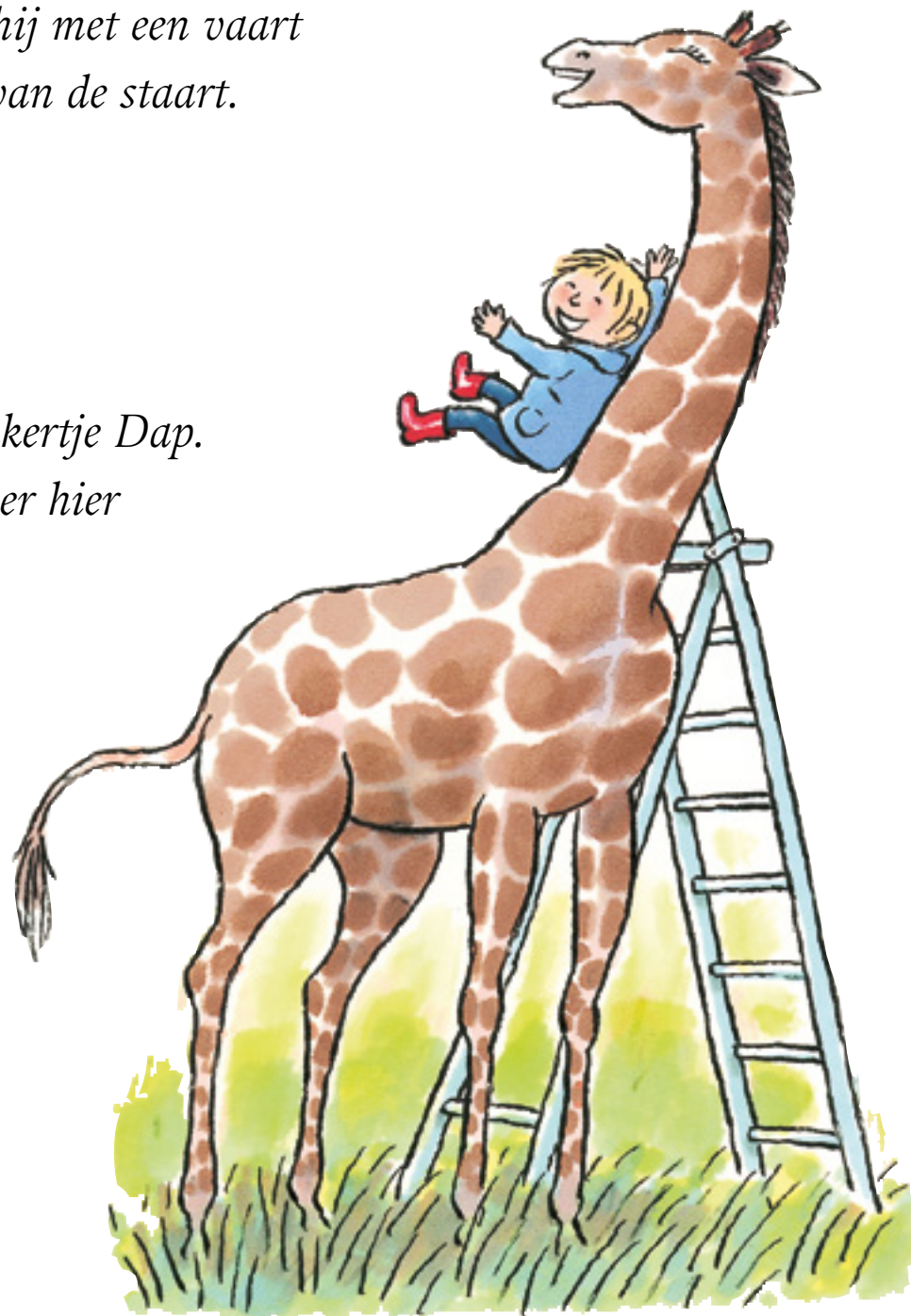

*Dikkertje Dap klom van de trap
met een griezelig grote stap.
Op de nek van de giraf
zette Dikkertje Dap zich af,
roetsjj, daar gleed hij met een vaart
tot aan 't kwastje van de staart.*

Boem!

Au!!

*Dag Giraf, zei Dikkertje Dap.
Morgen kom ik weer hier
met de trap.*

Misschien bent u wel een wolf

Mama is van slag. 'Alles loopt in de soep vanmiddag,' zegt ze en ze ijsbeert door de kamer. 'Eerst wilde Robert niet slapen.' Ootje knikt begrijpend. Hij heeft het wel gezien. Toen hij uit school kwam, liep mama door de kamer met Robert op haar arm. Zijn broertje huilde omdat hij krampjes had.

'En nu slaapt-ie eindelijk,' gaat mama verder, 'maar heb ik deze brief nog niet gepost.' Ze zwaait met een grote envelop. 'Deze formulieren moeten voor vijf uur op het postkantoor zijn. Maar ik kan Robert toch niet wakker maken? Dat kereltje heeft vandaag veel te weinig slaap gehad. Wat moet ik toch doen?'

Mama beent de kamer op en neer als een tijger in een kooi.

'Ik kan best even op Robert passen,' zegt Ootje. 'Ga jij maar alleen naar het postkantoor.'

Mama kijkt hem onzeker aan. 'Jij? Oppassen?'

'Waarom niet? Ik ben al groot. Zo lang hoef je toch niet weg?'

'Neu,' zegt mama. 'Ik ben zó weer terug. Maar jij bent immers zelf nog maar een kind.'

'Ja, dat denken moeders altijd,' zegt Ootje. Hij pakt mama's jas van de kapstok. 'Ga nu maar. Ik doe echt geen gekke dingen.'

Met tegenzin gaat mama de deur uit. 'Eigenlijk vind ik dit een slecht plan,' moppert ze. 'Laat de telefoon maar rinkelen als hij overgaat. En doe de deur niet open als er iemand aanbelt, Ootje. Nooit ofte nimmer. Wie er ook op de stoep staat. Denk aan de wolf en de zeven geitjes. Er lopen zulke rare types rond tegenwoordig. Nooit opendoen. Beloof je dat?' 'Ik belooft het,' zegt Ootje. Hij kijkt mama's autootje na. Nu is hij de baas in huis. Baas voor een kwartier. En wat doet een baas? Een baas zorgt goed voor zichzelf. Ootje schenkt een glas cola in. Daarna klimt hij op het aanrecht om een zak chips uit het kastje te halen. Hij nestelt zich breeduit op de bank met het lekkers en een boekje.

Voor zijn gevoel zit hij er nog maar net als de bel van de voordeur gaat. Ootje verstijft. De bel. Er staat iemand op de stoep. En mama heeft gezegd dat hij niet open mag doen. Opnieuw gaat de bel. Heel lang. Ootje legt de lege chipszak weg. Op zijn tenen sluipt hij naar de gang. En dan hoort hij: 'Ootje! Ik ben weer thuis. Maar ik ben mijn sleutels vergeten. Doe eens open!' Ootje herkent mama's stem onmiddellijk. Hij kijkt over zijn schouder de kamer in. Op de eettafel ligt mama's sleutelbos. De bel gaat nog eens, lang en dringend.

'Ootje, waar zit je! Laat me eens binnen!' Ootje grinnikt. Geen twijfel mogelijk, dat is mama.

Hij krijgt een geweldig idee. Op zijn knieën gaat hij voor de brievenbus zitten. 'Ik mag de deur niet opendoen van mijn moeder,' roept hij door de gleuf.

'Wie er ook op de stoep staat.'

'Gelukkig, daar ben je,' zegt mama. 'Doe open.'

'Nooit ofte nimmer,' zegt Ootje. 'Dat heb ik mijn moeder beloofd. Misschien bent u wel een wolf die honing heeft gegeten om de stem van mijn moeder te krijgen. Ik doe niet open.'

‘Ootje,’ zegt mama streng. ‘Dit is niet leuk. Laat me erin. Straks wordt Robert nog wakker.’

‘Hoe ontdek ik nu of u echt mijn moeder bent?’ vraagt Ootje zich hardop af. ‘Ha, ik weet iets. Ik stel twee vragen. Wanneer u die goed beantwoordt, laat ik u binnen.’

‘Vooruit dan maar,’ zegt mama moe.

‘Vraag een,’ zegt Ootje. ‘Wat is Ootjes lievelingskostje?’

‘Pannenkoeken,’ zegt mama vlot.

‘Dat is goed. En vraag twee. Wat eten wij vanavond?’

Even blijft het stil.

‘Pas op! Als het antwoord fout is, blijft de deur dicht,’ waarschuwt Ootje.

‘Pannenkoeken?’ zegt mama aarzelend.

‘Jaaa!’ roept Ootje. ‘Dat antwoord is ook goed!’

Hij zwaait de deur open.

Mama staat met haar armen over elkaar voor de deur.

‘Je bent een schurk,’ zegt ze.

Ootje lacht. ‘Zal ik de koekenpan vast klaarzetten?’ vraagt hij.

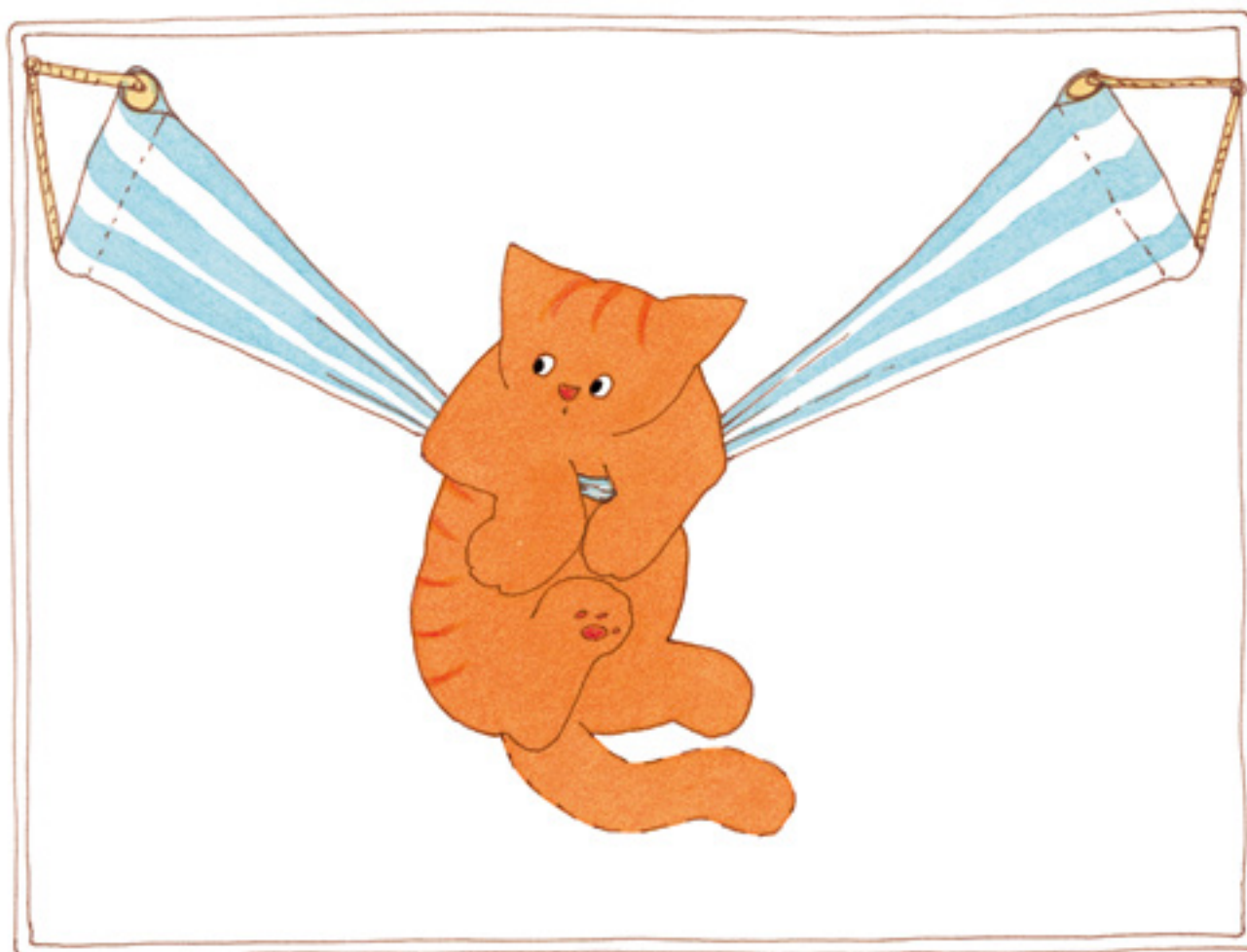
Dikkie Dik Hangmat

Dikkie Dik zoekt een plekje om te slapen.
In de hangmat misschien?

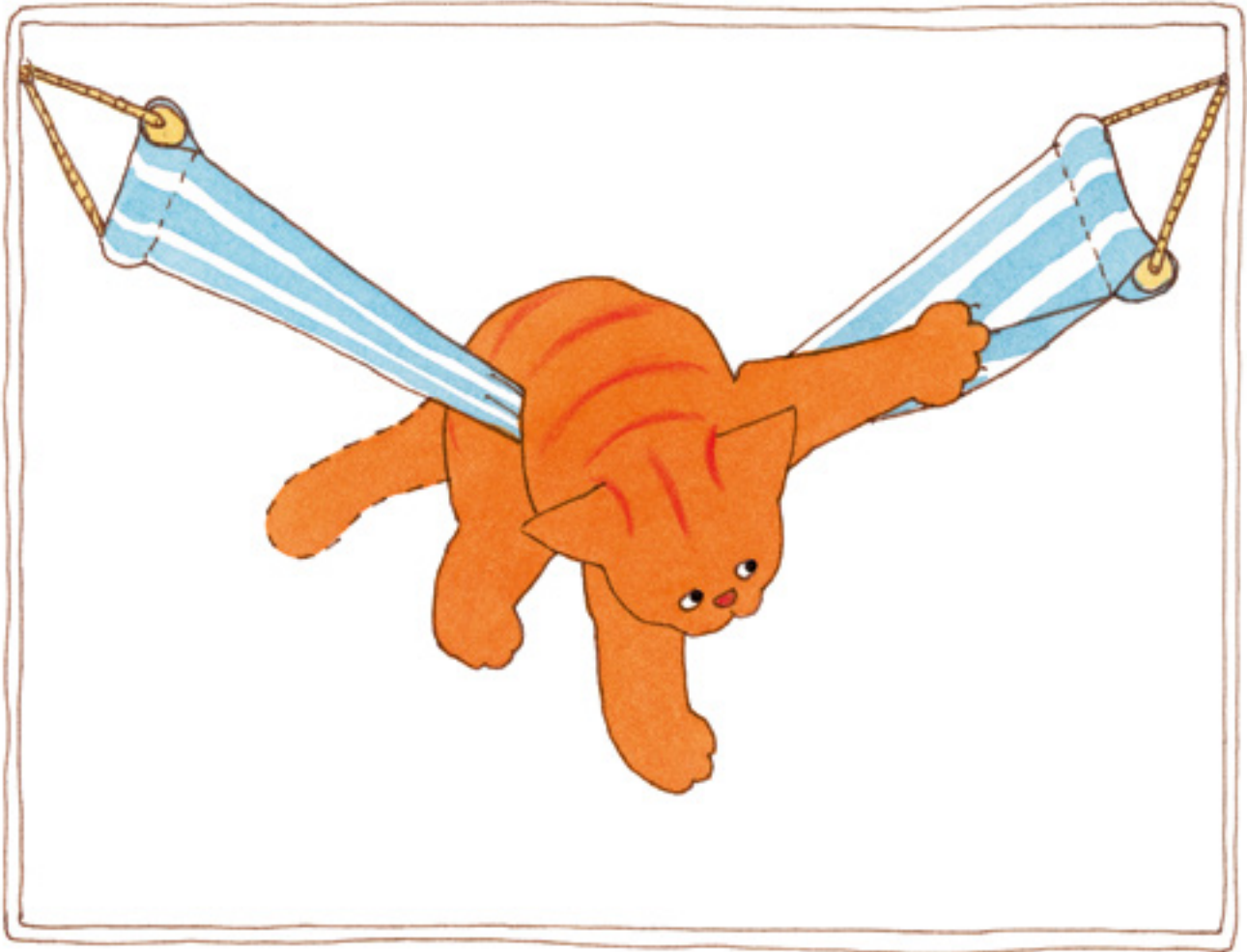

Oeps... Wat wiebelt dat ding!

Eerst zijn voorpoten...

Dan zijn achterpoten...

Nu voorzichtig gaan liggen...

Ssst... Dikkie Dik slaapt!